

Η ΝΟΡΜΑ

ΤΡΑΓΩΔΙΑ ΛΥΡΙΚΗ ΕΙΣ 2 ΠΡΑΞΕΙΣ

ΥΠΟ

ΕΥΤΥΧΙΟΥ ΡΩΜΑΝΗ

μουσική

ΒΙΚΕΝΤΙΟΥ ΒΕΛΛΙΝΗ.

Ἑμμέτρως ἐξελληνισθεῖσα

ὑπὸ

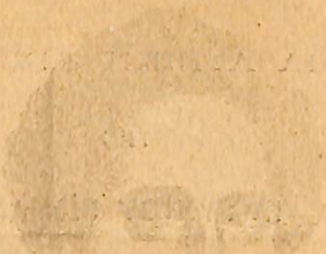
M. B.

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ «Ο ΠΑΛΑΜΗΔΗΣ»

1882.

AMERICAN

AMERICAN

AMERICAN

AMERICAN

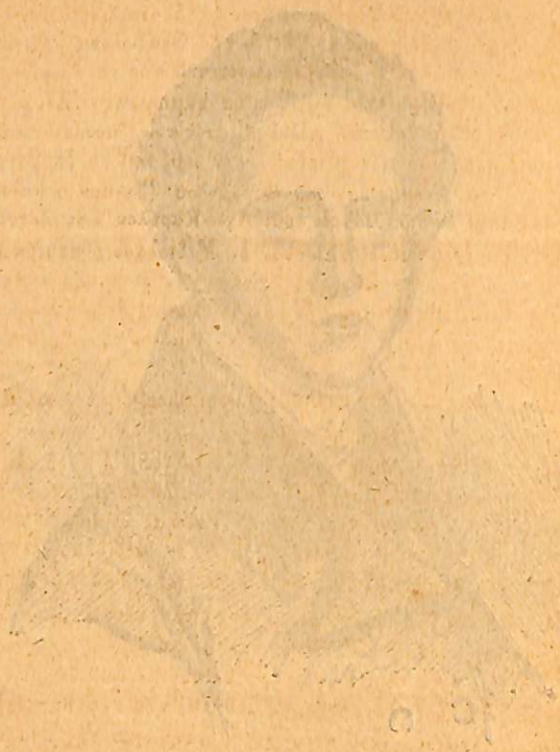
AMERICAN

AMERICAN

AMERICAN

Bellevue

[Faint, illegible handwritten text]

ΒΙΚΕΝΤΙΟΣ ΒΕΛΛΙΝΗΣ

Διάσημος διδάσκαλος καὶ ἀνακαινιστὴς τῆς ἰταλικῆς μουσικῆς, γεννηθεὶς ἐν Κατάνη τῆς Σικελίας τὸ ἔτος 1804, ἀπέθανεν ἐν Ρι-
teaux πλησίον τῶν Παρισίων τὸ ἔτος 1835. Παιδιόθεν τείνων πρὸς
τὴν μουσικὴν, εἰσηλθεν εἰς τὸ ᾠδεῖον τῆς Νεαπόλεως ὑπὸ τὸν Ζιγ-
καρέλλην, ἀκροασθεὶς τῆς Σεμιράμιδος τοῦ Ροσίνη ἐξεφώνει μετὰ
τῶν συμμαθητῶν του «καὶ ἡμεῖς τί θὰ κάμωμεν!» Ἄλλὰ μετ' οὐ
πολὺ ἔδειξε (1825) διὰ τοῦ μελοδράματός του Ἐδελσῶν καὶ Σαλ-
βίνης, ψαλέντος ὑπὸ τῶν συνεταίρων αὐτοῦ, καὶ τὸ ἐπόμενον ἔτος
(1826) διὰ τῆς Λευκῆς καὶ τοῦ Φερνάνδου (Bianca e Fernando),
παρασταθεὶς ἐν τῷ θεάτρῳ τοῦ Ἁγ. Καρόλου, ὅτι ἔκειτο ὑπὲρ
τοὺς κοινοὺς μελοποιούς, καὶ ὅταν ἐν Μεδιολάνοις παρέστησε τὸν
Πειρατὴν (1827), ὅτι ἤδη εὐρέθη νέον τῆς μουσικῆς στάδιον. Ὁ
Ροσίνης ἀκροασθεὶς τούτου τοῦ μελοδράματος, ἀσπαζόμενος αὐτὸν
τῷ ἔλεγεν «εὗγε νεανία, σὺ ἤρχισας τὸ στάδιόν σου, ὀπίθην οἱ λοι-
ποὶ παύουσι».

Πάντα τὰ ἔργα τοῦ Βελλίνη καταριθμοῦνται ὡς ἑξῆς :

α. Adelson e Salvini (1825) ἐν Νεαπόλει. β. Bianca e Fer-
nando (1826) ἐν Νεαπόλει. γ. Il Pirata (1827) ἐν Μεδιολάνοις.
δ. La Straniera (1829) ἐν Μεδιολάνοις. ε. Zaira (1829) ἐν Πάρμη-
ς. Montecchi e Capuleti (1830) ἐν Ἐνετίᾳ. ζ. La Sonnambula
(1831) ἐν Μεδιολάνοις. η. Norma (1831) ἐν Μεδιολάνοις. θ. Bea-
trice di Tenda (1832) ἐν Ἐνετίᾳ. ι. I Puritani (1833) ἐν Παρίσις.

Ἄλλ' εἴτε διὰ τὴν ὑπερβολικὴν ἐργασίαν, εἴτε ἕνεκα τῆς ἀσθε-
νοῦς κράσεως αὐτοῦ, ἐνῶ ἔφθασεν εἰς τὸν κολοφῶνα τῆς δόξης καὶ
ἐπλήρου θαυμασμοῦ τοὺς Γάλλους, ἐξέλιπεν ἐκ τῶν ζώντων, προσ-
βληθεὶς ἐξ ἐντερικῆς φλεγμονῆς. Οἱ μαθηταὶ τῆς σχολῆς τοῦ Ροσίνη,
ἔστερημένοι δημιουργικοῦ πνεύματος, ἀπήγαγον τὴν μουσικὴν εἰς
τὰς θορυβώδεις ἐκείνας ἀρμονίας, αἵτινες μᾶλλον ἐκκωφοῦσι χωρὶς
νὰ συκινῶσι· τούναντίον ὁ Βελλίνης τὴν ἀνήγαγε πρὸς τὴν ἀρ-
χικὴν ἀπλοϊκότητα, καὶ ἠδυνήθη νὰ δονήσῃ πάσας τὰς χορδὰς τῆς
τοῦ ἀνθρώπου καρδίας.

ΠΡΟΣΩΠΑ ΤΗΣ ΤΡΑΓΩΔΙΑΣ

ΠΟΛΛΙΩΝ, ἀνθύπατος τῆς Ρώμης ἐν Γαλατίᾳ.

ΟΡΟΒΕΣΟΣ, ἀρχηγὸς τῶν Δρυϊδῶν.

ΝΟΡΜΑ, ἱέρεια θυγάτηρ τοῦ Ὀροβέσου.

ΑΔΑΛΓΙΣΑ, νεῆνις λάτρις τοῦ ναοῦ τοῦ Ἴρμινσούλ.

ΚΑΟΤΙΔΗ, ἐμπεπιστευμένη τῆς Νόρμας.

ΦΛΑΒΙΟΣ, φίλος τοῦ Πολλίωνος.

Δύο παῖδες, τέκνα τῆς Νόρμας καὶ τοῦ Πολλίωνος.

*Χοροὶ καὶ ἄφωνα πρόσωπα, Δρυῖδαι, — Βάρδοι, — Ἱέρειαι,
Εὐβασταί, Πολεμισταί καὶ στρατιῶται Γαλάται.*

Ἡ σκηνὴ παρίσταται ἐν Γαλατίᾳ ἐν τῷ ἱερῷ δρυμῶνι καὶ ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἴρμινσούλ.

Τὰ μετὰ τῶν εἰσαγωγικῶν παραλείπονται ἐν τῇ μουσικῇ.

Σκοπὸς τοῦ ἔργου τούτου εἶναι, ἵνα οἱ μὴ εἰδότες τὴν Ἱταλίδα, τὴν διάλεκτον τῆς μουσικῆς καὶ ποιήσεως τῆς νέας ἐποχῆς, δύνωνται Ἑλληνιστὶ νὰ ἄδωσι τὰ διάφορα τοῦ μελοδράματος τούτου ἄσματα τῷ αὐτῷ ρυθμῷ· ἔτι δὲ ἵνα ὀλόκληρος μελοδραματικὸς θίασος Ἑλλήνων ἀοιδῶν παραστήσῃ τὴν **Νόρμαν** τοῦ ΒΕΛΛΙΝΗ, τὸ κλασικὸν καὶ χαρίεν τοῦτο ἔργον.

Μ. ΒΙΑΓΚΙΝΗΣ.

ΠΡΑΞΕΙΣ ΠΡΩΤΗ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Δάσος ἱερὸν τῶν Δρυϊδῶν· ἐν τῷ μέσῳ ἡ δρυς τοῦ Ἰρμινσοῦλ·
παρὰ τοὺς πόδας ταύτης φαίνεται ὁ Δρυϊδικὸς λίθος χρησι-
μεύων ὡς βωμός. Δόφοι δασώδεις φαίνονται εἰς ἀπόστασιν.
Βῖναι νύξ, μακρόθεν πυρὰ διαχέονται ἐκ τῶν δασῶν.

Εἰς τὴν ἤχον ὀρησκευτικοῦ ἐμβατηρίου προβαίνουσιν ἐν παρατάξει
τὰ στίφη τῶν Γαλατῶν, εἶτα ἡ λιτανεὶα τῶν Δρυϊδῶν. Τελευ-
ταῖος ὁ Ὀροβέζος μετὰ τῶν πρεσβυτέρων ἱερέων.

Ὀροβέζος.

Ἦς τοὺς λόφους Δρυῖδαι ἄγετε,
Τοὺς οὐρανοὺς σκοπεῖτε·
Ὡς δίσκον τὸν ὀλάργυρον
Σελήνης νέας ἴδῃτε,
Ἄμ' ἡ ἀγνὴ παρθένος
Προσμειδιάσ' ἀσμένως,
Τρεῖς ἄς κρουσθοῦν οἱ κώδωνες
Ναοῦ οἱ μυστικοί.

Δρυῖδαί.

Καὶ τοῦ ἰξοῦ πρὸς θερίσιν
Ἦ Νόρμα θάρθη;

Ὀροβέζος.

Ἦ Νόρμα.

Δρυῖδαί.

Ἦ τὴν μαντικὴν σου δύναμιν,
Θὲ Ἰρμινσοῦλ, προσώρμα,

Ὅργην αὐτῇ ἐμπνέων,
 Καὶ μῆσος τῶν Ῥωμαίων,
 Ὅσπερ ἡ ἀποτρόπαιος
 Εἰρήνη νὰ λυθῇ.

Ὅροδέξος.

Ἄπο τὰς δρυς ἀδιάλλακτος
 Θὰ κράξῃ τὰς ἀρχαίας,
 Θὰ διώξῃ ἀπ' τὴν χώραν μας
 Τὰς ἐχθρικὰς σημαίας·
 Κι' ὁ ἦχος τῆς ἀσπίδος
 Αὐτοῦ, βροντῆς ὡς εἶδος,
 Ὡς τὴν πόλιν, ναί, τοῦ Καίσαρος
 Φρικώδης θ' ἀντηχῇ.

Πάντες.

Σελήνη, σπεῦσον, ἐξέλθε,
 Ἡ Νόρμα θὰ προβῇ.

(Ἀπομακρύνονται πάντες καὶ διασκορπίζονται εἰς τὸ δάσος ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ἀκούονται ἔτι αἱ φωναὶ τῶν ἀντι-
 ροῦσαι μακρόθεν. Εἶτα ἐξέρχεται ἐξ ἄλλου μέρους ὁ
 Φλάβιος καὶ ὁ Πολλῶν προφυλακτικοὶ καὶ περιτετυλιγμέ-
 νοι εἰς τὰς τηδέρρους αὐτῶν.)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Ο ΠΟΛΛΙΩΝ ΚΑΙ Ο ΦΛΑΒΙΟΣ.

Πολλίων.

Σιγῶσ' οἱ ἦχοι· — τὸ φρικώδες δάσος
 Ἠλευθερώθη.

Φλάβιος.

Εἶν' θανάτου τόπος,
 Τὸ λέγ' ἡ Νόρμα.

Πολλέων.

Δέξιν σὺ προφέρεις.

Ποῦ μὲ παγόνει.

Φλάδιος.

ᾠ! τί λὲς ἢ φίλη,

Τῶν τέκνων σου ἢ μήτηρ!...

Πολλέων.

Ναὶ δικαία,

Τὸ βλέπω, εἶν' ἔμὲ κατηγορία,

Ἄλλ' ἔσθες ἢ καρδιά

Τὴν πρώτην φλόγα, ταύτην σβύνει Δαίμων

Ἐχθρὸς τῆς ἡσυχίας· πίπτω μόνος

Εἰς ὃ ὑπὸ τοὺς πόδας χαίνει χάος.

Φλάδιος.

Μὴ ἄλλην ἀγαπᾶς;

Πολλέων.

Ὅμιλει πράως.

Ναὶ ναί... τὴν Ἀδαλγίσαν...

Θὰ τὴν ἰδῆς... ἀγνὸν εἶν' ἄνθος, γέλωσ

Ἀγάπης καθαρᾶς· καὶ λάτρις οὔσα

Θεοῦ τοῦ αἰμοβόρου, φαίνεται ἄστρου

Ἀκτίς εἰς οὐρανὸν τεθολωμένον.

Φλάδιος.

ᾠ! τάλας φίλ', ἐμμένων

Ἀνταγαπᾶσαι;

Πολλέων.

Πέποιθα.

Φλάδιος.

Δὲν τρέμεις

Ἐς τῆς Νόρμας τὴν ἀργὴν;

Πολλέων.

Σφοδράν, φρικώδη

Τὴν παριστάν' ἢ τύψις, ποῦ μὲ πλήττει.

Ἐν ὄναρ...

Φλάγιος.

"Αχ! εἰπέ.

Πολλέων.

Ὁ νοῦς μου φρίττει.

Ἵ τῆς Ἀφροδίτης τ' ἄδυτα

Ἦτον ὁμοῦ ἔς τὴν Ρώμην

Ἢ Ἀδαλγίσ' ἀσπρόπεπλος,

Ἀνθοστεφῆς τὴν κόμην.

Ῥοδὴν τοῦ γάμου ἤκουον,

Νὰ καίουν εἶδον θύα,

Ὁ νοῦς ἐφρενιτία

Ἐκ πόθου κ' ἠδονῆς.

"Οτε φρικῶδες φάντασμα

Ἵ τὸ μέσον μας εἰσδύει·

Πέπλος εὐρύς, ὡς σύννεφον,

Δρυϊδικὸς τ' ἐνδύει·

Καὶ κεραυνὸς ἑκεῖ ρίπτεται,

Σκοτίζεται ἡ ἡμέρα,

Πληρόνει τὸν αἰθέρα

Φρίκη νεκρᾶς σιγῆς.

Τὴν κόρην τῆς λατρείας μου

Σιμὰ πλέον δὲν διακρίνω,

Λυγμὸς μακρόθεν ἔρχεται,

Ἄκούω βρέφων θρήνο'...

Καὶ φθόγγος ἀποτρόπαιος

Ἢκεῖ ἐκεῖ ἔς τὸ βάθος—

Ἡ Νόρμα θύει λάθος
Δολιῶν ἐραστοῦ... (κρούεται ὁ ἱερὸς κώδων)

«Πλάγιος.»

Ἄκοῦς; ··· ἱζοῦ πρὸς θέρισιν

Ἡ Νόρμα ἴδω προβαίνει.

«Φωνὰ μακρόθεν.»

Σελήνη Δρυΐδαι ἴφάνηκε,

Οὐδεις μιὰρὸς ἄς μένη.

«Πλάγιος.»

Ἄς φύγωμεν ··· φεῦ! δύνανται

Νὰ σὲ συλλάβουν ἴδω.

Πολλέων.

Εἶν' συνωμόται βάρβαροι ···

Θὰ τοὺς προλάβω ἴγῳ ···

Μὲ φυλάττει, ἴπερασπίζει

Ἰσχὺς τούτων πλέον μεγάλη,

Ἴης λατρεύω εἶν' τὰ κάλλη,

Εἶν' τὸ πῦρ τ' ἔρωτικόν.

Τοῦ Θεοῦ, ποῦ μοι ἐρίζει

Τοιαύτην κόρην οὐρανια,

Δάση θὰ καοῦν τ' ἄχρεϊα,

Θὰ κρημνίσω τὸν βωμόν. (φεύγουσι δρομαίως)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

Δρυΐδαι ἐκ τοῦ βάθους, Ἱέρεια, μαχηταί, Βάρδοι, Εὐβασταί,
Θυτῆρες, καὶ ἐν τῷ μέσῳ πάντων ὁ Ὀροβέσος.

Γενικὸς χορὸς.

Βαίν' ἡ Νόρμα μὲ στέμμα τῆς κόμης

Ἐξ ἱερῶν πρὸς θυσίαν θαλλίσκων,

Εἰς τὴν χεῖρ', ὡς σελήνης μηνίσκον,

Χρυσοῦν ὀρέπανον λάμπον κρατεῖ.

Αὕτη βάλει· καὶ τ' ἄστρον τῆς Ρώμης
Φοβισμένο καλύπτεται, σβένει·
Ἴρμισσοῦλ οὐρανόθεν προβαίνει,
Ὡς κομήτης, ποῦ φρίκην ποιεῖ.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ

Ἡ Νόρμα ἐν τῷ μέσῳ τῶν λειτουργῶν της. Φέρει λυτὴν τὴν κόμην, τὸ μέτωπον ἐστεμμένον ἐξ ἰεραῶν βοτάνης, καὶ ὠπλισμένην τὴν χεῖρα μετὰ χρυσοῦ δρεπάνου. Κάθηται ἐπὶ τοῦ δρυϊδικοῦ λίθου, καὶ στρέφει τοὺς ὀφθαλμούς ὡς ἐνπεπνευσμένη. Πάντες σιγῶσι.

Νόρμα.

Φεῦ! στασιώδεις φράσεις,
Πολέμου φράσεις τίς τολμᾷ νὰ λέγῃ
Πλησίον τοῦ βωμοῦ; τίς αὐθαδιάζει
Χρησμούς νὰ ᾽πῆ εἰς τὴν προφήτιν Νόρμαν,
Τῆς Ρώμης δὲ τὴν πτῶσιν νὰ ταχύνῃ; . . .
Ἀνθρώπου χεῖρ τοιαῦτα δὲν δισυθύνει.

Ὅροδέσος.

Ὡς πότε σκλαβωμένους
Μᾶς θέλεις σύ; δὲν εἶν' βεβηλωμένα
Πατέρων δάση, παππικὰ τεμένη
Ἵπ' ἀετῶν λατίνων; Πλέον τοῦ Βρέννου
Τὸ ξίφος δυσφορεῖ ἀργὸν διαμένον.

Πάντες.

Ἄς γυμνωθῇ νῦν τέλος.

Νόρμα.

Τεθραυσμένον
Ἄς πέσῃ! Ναί, ἂν τις νὰ ξιφουλκήσῃ
Πρὸ τοῦ καιροῦ φρονῆ· καιρὸς δὲν ἦλθε
Τῆς ἐκδικήσεως, τῆς τιμωρίας.

Τὰ ὄπλα τῆς Γαλλίας
Ἑπτῶνται τῶν τῆς Ρώμης ἀκοντίων.

Πάντες.

Καὶ τί ἀγγέλλει, λέγε, τὸ μαντεῖον;

Νόρμα.

Ἵς τὰ μυστικά ἀνέγνω
Τοῦ οὐρανοῦ· Ἵς τὴν βίβλον τοῦ θανάτου
Τῆς γαύρου Ρώμης τοῦνομα γραμμένον· · ·
Αὐτὴ ποτέ, οὐχὶ δι' ἡμῶν, εἰς λήθη
Διὰ τὰ κακά της ἦθη
Θὰ ρεύση φθισικὴ. Σεῖς προσδωκάτε,
Θὰ στέρξῃ ὁ χρησμός· νῦν σᾶς ὀρίζω
Εἰρήνην, ναί, καὶ τὸν ἱξὸν θερίζω.

(Δρέπει τὸν ἱξόν· καὶ αἱ ἱέρειαι συλλέγουσιν αὐτὸν εἰς κἀνίστρα λύγυα. Ἡ Νόρμα προχωρεῖ καὶ τείνει τοὺς βραχίονας πρὸς τὸν οὐρανόν. Ἡ σελήνη λάμπει ζωηρῶς. Πάντες γορυπετοῦσι.)

Ἡ Νόρμα καὶ αἱ Ἱέρειαι.

Θεῖα Κόρη, π' ἀργυρόνεις
Τὰ σεμνά, ἀρχαῖα δάση.
Τὴν στιλπνὴν σου μὴ σκεπάσῃ
Ἵψιν νέφος ἀφ' ἡμῶν.
Σύ, ποῦ φρένας ἡμερόνεις,
Πράυνε κ' ἡμῶν τὸν ζῆλον
Εἰς τὴν γῆν εἰρήνην στείλον,
Ἵς κρατεῖ Ἵς τὸν οὐρανόν.

Πάντες.

Τὴν στιλπνὴν σου μὴ σκεπάσῃ
Ἵψιν νέφος ἀφ' ἡμῶν.

Νόρμα.

Αίγει τ' ἔθνος τ' ἅγια δάση
Ἔστωσαν κενὰ ματαίων.
Ὁ Θεὸς ὅταν διψάσῃ
Ἀπὸ αἷμα τῶν Ρωμαίων,
Ἐκ τῶν Δρυϊδικῶν ἀδύτων
Θὰ βροντήσω μὲ φωνή.

Πάντες.

Εἴθ' οὐδεὶς τοῦ φαύλου δήμου
Μὴ σωθῆ σφαγῆς νομίμου·
Κ' ἐκ τῶν πρώτων πληγωμένος
Ὁ Ἀνθύπατος ν' ἀρθῆ.

Νόρμα.

Νὰ τὸν πλήξω ἔχω σθένος . . .
(Ἡ καρδιὰ πλὴν τ' ἀποθῆ!).
(Ἄχ! ἔλθε πάλι' ὠραῖος
Πιστῆς ἀγάπης, φῶς μου,
Καθ' ὅλου ἔγὼ τοῦ κόσμου
Ἄσπιδος σου θὰ γενῶ.
(Ἄχ! ἔλθε πάλι' ὠραῖος
Ἄκτινος τῆς φαιδρᾶς σου,
Θὰ βρῶ ζωὴν σιμά σου
Πατρίδα κι' οὐρανό).

Χορός.

Βραδύνεις, ναί, βραδύνεις,
Τῆς ἐκδικήσεως ὦρα·
Θεὸς ἅς σπεύσῃ τώρα
Τῆς Ρώμης τιμωρός.

(Ἡ Νόρμα ἀναχωρεῖ καὶ πάντες τὴν ἀκολουθοῦσι
ἐν τάξει.)

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ

Ἡ Ἀδαλγέσα μόνη.

Κενὸν τὸ δάσος εἶνε,
 Ἐπληρῶθ' ὁ νόμος. Δύναμαι ἴδω τέλος
 Ν' ἀναστενάξω, ὅπου μοι ἐφάνη
 Κακῇ μου μοίρα πρῶτον ὁ Ρωμαῖος,
 Ἐποῦ τοῦ Θεοῦ μου μ' ἔκαμ', ἀποστάτιν· · ·
 Τὸ ἔσχατον ἄς ἦν! — Ποθῶ φεῦ! μάτην!
 Ἐδῶ μὲ παρασύρει
 Ἀδάμαστος ἰσχύς· · · ἡ θεία ὄψις
 Αὐτοῦ μὲ τέρπει· · · κ' ἡ πνοὴ τῆς αὔρας
 Φωνὴν του ἀντηχεῖ τὴν ἐρασμίαν.

(Τρέχει ἵνα γορυπετήσῃ εἰς τὸν λίθον τοῦ Ἰρμινσοῦλ).
 Φεῦ! σῶσόν με, Θεέ μου, τὴν ἀθλίαν.

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

Ὁ ΠΟΛΛΙΩΝ, Ὁ ΦΛΑΒΙΟΣ καὶ ἡ ῥηθεῖσα.

Πολλίων.

(Ἰδέ τιν — ἄφες — φύγε. —

Ἀδιχοφρῶ) (ὁ Φλάβιος φεύγει)

Ἀδαλγέσα. (βλέπουσα αὐτὸν, ἐντρομος)

Πολλίων! Ὁχ!

Πολλίων.

Τί βλέπω;

Νὰ κλαίης σύ!

Ἀδαλγέσα.

Παρακαλῶ. Φεῦ! ἄφες,

Ἀπομακρύνου.

Πολλίων.

Δέσαι ἀσπλάγχνου,

Σκληροῦ Θεοῦ ἔς τοὺς πῆθους ἀμφοτέρων.

Φῶς μου! Θεὸν ἑταῖρον

Τὸν Ἐρωτα ἐπικαλοῦ· · ·

Ἄδαλγίσα.

Φεῦ! σιῶπα· · ·

Μὴ σὲ ἀκούω (ἀπομακρύνεται)

Πολλέων.

Θὲς νὰ μ' ἀποφύγης;

Σ' ἀκολουθῶ, ποῦ βαίνεις;

Ἄδαλγίσα.

Ἐς τὸν ναόν μου,

Ἐς τοὺς ἱεροὺς βωμούς, πρὸς οὓς ἐκλήθη'.

Πολλέων.

Βωμούς!· · · κ' ὁ Ἐρως μας;· · ·

Ἄδαλγίσα.

Ἐλησμονήθη.

Πολλέων.

Ἐς τὸν Θεόν, τὸν αἰμοβόρον

Πᾶν τὸ αἷμά μου ἄς χύσω·

Δός το ἄσπλαγχη, ὡς δῶρον,

Δὲν ἔμπορῶ πλὴν νὰ σ' ἀφήσω·

Ἐς τὸν Θεόν σὺ ἀφιερώθης,

Ἡ καρδιά σου εἶν' ἐμοῦ· · ·

Πῶς λυπεῖ με δὲν τὸ νοιώθης

Ν' ἀποφύγω ἀπὸ σοῦ.

Ἄδαλγίσα.

Ἄγνοεῖς σὺ τί μεγάλο

Ἐχω πόνον ἄχ! νομίζω!

Ἐς τὸν ναόν, ὅπου προσβάλλω,

Ἐθαινον ἀγνή εὐθύμως· · ·

Εἰς τὰ ἄστρ' ὁ νοῦς ἐπάται,
Ἐθεώρουν τὸν Θεόν. . .
Εἰς τοῦ ὄρκου τὴν ἀπάτη
Χάνω ἔγὼ τὸν οὐρανόν.

Πολλίων.

Καὶ Θεοῦ; καὶ πλέον εὐδία
Εἰς τὴν Ρώμην σοὶ προσφέρω.

Ἄδαλγισα.

Ἴσως φεύγεις; (ἐκπεπληγμένη)

Πολλίων.

Τὴν πρώτην. . .

Ἄδαλγισα.

Φεύγεις, ἔγὼ; . . .

Πολλίων.

Ὅμοῦ σὲ φέρω.

Ἵποχώρει, ναί, ἐκλέγω

Ἐρωτὰ ἢ σὸν Θεόν.

Ἄδαλγισα.

Μὴ τὸ εἶπης! . . . (ἔτι μάλλον συγκεκινημένη)

Πολλίων.

Θὰ τὸ λέγω

Μέχρις οὐ εἰσακουσθῶ.

Ἐλθ' εἰς Ρώμην, ἔλθε φίλη. . . (μετὰ μεγί-

ἴσου ἔρωτος, ἔκινε βίος. [στῆς τρυφερότητας])

Αἱ ψυχαὶ μας ἐν ἀμίλλῃ

Ἄς τρυφῶσι μελιχίως.

Ἡ καρδιά δὲν σ' ἀναφέρει

Παντελῆ ἔκεί τ' ἀγαθά;

Πείθου ἔ; τὰ ρητὰ κι' ὡς ταίρι. . .

Σφίγξον με ἔς τὴν ἀγκαλιά.

Ἄδαλγίσα.

(Ταῦτ' ἀκούω φεῦ! νὰ ψάλλῃ
 Πανταγοῦ κ' εἰς τὰ τεμένη· · ·
 Ὡς τὸν βωμὸν ὄρω τὰ κάλλι,
 Κι' ὄψιν του τετυπωμένη· · ·
 Τῶν δακρύων θριαμβεῦσαι
 Κ' ἐκ τῆς λύπης μου νικά·
 Σῶσον, Θεέ, ἄχ! μὲ μαγεύει,
 Ἡ τὸ λάθος ἄφες κἀν.)

Πολλέων.

Ἄδαλγίσα!

Ἄδαλγίσα.

Ἄπ' ὀδύνης
 Σφοδρότερας μὲ λυπήσου.

Πολλέων.

Ἄδαλγίσα! μὲ ἀφίνεις;

Ἄδαλγίσα.

Δὲν ἔμπορῶ· · · θάρρῶ μαζῆ σου.

Πολλέων.

Ἄω πρωτὶ, αὐτὴν τὴν ὥρα
 Θάρρῃς σύ;

Ἄδαλγίσα.

Ναί, τάζω τώρα.

Πολλέων.

Ὅρκον.

Ἄδαλγίσα.

Ὅρκον.

Πολλέων,

Ἄς χαροῦμε!

Ἐνθυμοῦ.

Ἄδαλγεςα.

Τὸ ἐνθυμοῦμαι.
Ἵ τὸν Θεὸν θὰ ἴπιορκήσω,
Πλὴν πιστὴ σου θὰ τελῶ.

Πολλέων.

Ἄν ἀγάπην ἀσφαλίσω,
Τὸν Θεόν σου προκαλῶ (ἀπέρχονται).

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ.

Κατοικία τῆς Νόρμας.

ΝΟΡΜΑ καὶ ΚΛΟΤΙΑΔΗ.

(ἄγουσα ἀπὸ τὴν χεῖρα τοὺς δύο μικροὺς παιδας)

Νόρμα.

Φεῦ! φύγε, κρύψ' τα... Πλέον τοῦ συνήθους
Ἄλγῶ φιλοῦς' αὐτά.

Κλοτέλδη

Τίς φόβος νέος

Ταράττει σὲ νὰ διώχνης τὰ παιδία;

Νόρμα.

Δὲν ἔξέρω... τὴν καρδία

Δυὸ πάθη πολεμοῦν, ἀγάπη, μίσος

Τῶν τέκνων. Βλέπουσ' ὑποφέρω, πάσχω

Ἄν δὲν τὰ ἴδῶ. Δυσθάνομαι συνάμα,

Ὡς ἄλλοτε ποτέ, χαρὰν καὶ λύπην,

*Ὅτ' εἶμαι μήτηρ.

Κλοτέλδη.

Μήτηρ, ναί.

Νόρμα.

Μὴ ἤμουσι!

Κλοτέλδη.

Ὅποία πάλι!

Νόρμα.

Σκέψου! ναί, καλή μου
Κλοτίλδη! εἰς τὴν Ρώμην ὁ Πολλίων
Καλεῖται.

Κλοτίλδη.

Καὶ μαζίη σου φεύγει;

Νόρμα.

Κρύπτει

Τὸν στοχασμόν. Φυγὴν ἂν προσπαθήσῃ...
Καὶ μὲ ἀφήσῃ; λησμονῶν καὶ ταῦτα
Τὰ τέκν' αὐτοῦ!

Κλοτίλδη.

Καὶ τὸ φρονεῖς;

Νόρμα.

Φοβοῦμαι!

Φρικτὸς εἶν' δισταγμός. Προβαίνει ποία;
Ἄχ! κρύψ' τα. (Ἡ Κλοτίλδη ἀναχωρεῖ μετὰ
τῶν παιδῶν. Ἡ Νόρμα τὰ ἀσπάζεται.)

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ,

Ἡ ΑΔΑΛΓΙΣΑ καὶ Ἡ ΝΟΡΜΑ.

Νόρμα.

Ἄδαλγίσα!

Ἄδαλγίσα. (μακρόθεν)

(Δὸς καρδία.)

Νόρμα.

Προχώρει, ὦ νεᾶνις,
Προχώρει.—Πῶς σὺ τρέμεις; Ἦκουσ' ὅτι
Ἐν μέγα μυστικὸν θὰ μοι δηλώσῃς.

Ἄδαλγίσα.

Ναί, ναί. Πλὴν νὰ ἐξώσῃς

Τὴν θεῖαν αὐστηρότητα, ποῦ λάμπει

Ἐς τοὺς ὀφθαλμούς. Σὺ δὲς μοι θάρρος, ἵνα
Τὸν ναῦν σοὶ φανερώσω ἐλευθέρως. (γορυπετεῖ. Ἡ

Νόρμα. Νόρμα τὴν ἐξείρει.)

Ἀσπάσου, ἴπέ. Τί θλίβει σέ;

Ἀδαλγίσα. (μετὰ τινα δισταγμὸν.)

Ὁ ἔρωσ...

Μὴ ὀργισθῆς... Μακρὸν καιρὸν παλεύω
Νὰ πνίξῃ αὐτόν... ἰσχύ μου πᾶσαν θραύει...

Καὶ πᾶσαν τύψιν. Πρὸ μικροῦ δὲν ἔξεύρεις

Τί ὄρκον εἶπον!... Τοῦ ναοῦ προδότις!

Νὰ φύγω, ὅπου εἶμαι δεδεμένη,

Πατρίδος ν' ἀποστῶ...

Νόρμα.

Δυστυχισμένη!

Τῆς πρώτης σου πρώτας

Ἐθόλωσ' ἡ γαλήνη;... πῶς καὶ πότε

Ἐγεννήθη τοιαύτη φλόξ;

Ἀδαλγίσα.

Ἀφ' ἓνα βλέμμα,

Ἀφ' ἓνα στεναγμὸν, ἔς τὸ ἅγιον δάσος;

Εἰς τὸν βωμόν, ποῦ παρεκάλουν, φίλη.

Ἄχ! τρέμουσα... ἔς τὰ χεῖλη

Ἡ δέησις ἐστάθῃ ἀφηρησμένη

Εἰς τὴν κομφήν του ὄψιν, ἥλιον ἄλλον,

Τὸν οὐρανὸν ἐνόμιζ' ὅτι βλέπω.

Νόρμα.

(Ἀνάμνησις! τσοῦτον

Ἐρπάγην φεῦ! ἰδοῦσα τὴν μορφή σου.)

Ἀδαλγίσα.

Πλὴν σὺ δὲν μὲ ἀκοῦς.

Νόημα.

Ναί, διηγήσου.

Ἄδελγίσα.

Μόνη αὐτὸν ἔς τὸ τέμενος
Προσμένω καθ' ἡμέρα
Κρυφά, κ' ἡ φλόγα πάντοτε
Αὐξάνει θερμότερα.

Νόημα.

(Γὼ ἰδία
Ἐφλέχθην· εἶν' τῶν δύο μιὰ μαγεία)

Ἄδελγίσα.

Συγχώρει, ἔλθ', ἐφώνει,
Νὰ κλίνω σοὶ τὸ γόνυ,
Πνοὴν τῶν στεναγμῶν σου
Νὰ πνεύσω τῶν γλυκῶν σου,
Τῆς κόμης τοὺς βοστρύχους
Δὸς νὰ φιλήσω ἴγώ.

Νόημα.

(Τοιαύτας φράσεις!

Ἐπρόφερον ἡδείας· . .

Εὐρῶν δι' αὐτῶν τὸν δρόμον τῆς καρδίας.)

Ἄδελγίσα.

Γλυκειά, ὡς λύρα εὐφθογγος,

Μοὶ ἦτον ἡ λαλιά του·

Ἐλίου ὠραιότερα

Ἦσαν τὰ βλέμματά του.

Ἐχάθην ἡ ἀθλία,

Συγγνώμης ἔχω χρεῖα.

Ὁδήγει, στήριξόν με,

Θάρρουν', ἐπίπληξόν με,

Σῶσόν με ἀπ' ἐμένα,
Σῶσόν μου τὴν καρδιά.

Νόριμα.

Τὸν θρῆνον παύσον,
Φυχὴν δὲν θάβρης σὺ κενὴν ἐλέους,
Πρὸς τὸν ναὸν παντός σὲ λύω χρέους.

Ἄχ! ναι, σὺ θάρρει, πτύξον με,
Σὲ συγχωρῶ, σ' οἰκτείρω,
Σ' ἐλευθερῶ τῶν ὄρκων σου
Καὶ τὰ δεσμά σου φθειρῶ.
Ἵς τὸ μέλλον σὺ θὰ ζήσης
Εὐδαίμων μὲ αὐτόν.

Ἄδαλγείσα.

Τὰς θελκτικὰς ἐκφράσεις σου,
Ἄχ! θε μου, πάλιν εἶπε,
Διὰ σοῦ, διὰ σοῦ, ναι, παύουσιν
Αἱ μακρυναὶ μου λῦπαι.
Ναι, σὺ θὰ μ' ἀναζήσης,
Ἄν ἔρω, ἦν' ἀγνόν.

Νόριμα.

Πλὴν ἴπέ... ἴς ἐμὲ τὸ ὄνομα
Τοῦ ἐραστοῦ ἀκόμη;

Ἄδαλγείσα.

Πατρίς, οὐ ἢ Γαλλία μας...
Ἡ Ρώμη εἶν'...

Νόριμα.

Ἡ Ρώμη!

Τίς εἶν' εἰπέ...

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ.

Ο ΠΟΛΛΙΩΝ και αἱ λοιπαί.

Ἄδαλγίσα.

Ἄδὲ μόνη.

Νόρμα.

Τί! ὁ Πολλίων!...

Ἄδαλγίσα.

(Θυμόνεις;)

Νόρμα.

Αὐτὸν σὺ λές; ἴδια

Τὸ ἤκουσα;

Ἄδαλγίσα.

Ἄχ! ναί.

Νόρμα.

Τί ἔκαμες! ἀθλία! (Προχωροῦσα πρὸς τὴν

Ἄδαλγίσα.

Ἄδαλγίσαν)

Ἐγώ!

Νόρμα.

Τί τρέμεις; ἔ; (Τῷ Πολίῳ)

(στιγμὰι τινεσ ἀγῆς,) (ὁ Πολλίων εἶνε συγκε-
χυμένος, ἢ Ἄδαλγίσα τρέμει, ἢ Νόρμα φρίττει)

Μὴ τρέμης, μὴ! ὦ ἄπιστε,

Δι' αὐτὴν σὺ μὴ φοβῆσαι,

Αὐτὴ δὲν εἶνε ἔνοχος,

Ὅ πταίστης, ναί, σὺ εἶσαι...

Τρέμε διὰ σέ, θηρίον,...

Διὰ τὰ παιδιὰ... διὰ μέ...

Ἄδαλγίσα.

Τί ἤκουσα;... Πολλίων!

Σιώπα! μακρὰν μου!... Θέ!

(Καλύπτει τὸ πρόσωπον διὰ τῶν χειρῶν της. Ἡ Νόρμα
τὴν ἀρπάζει ἐκ τοῦ βραχίονος, καὶ τὴν βιάζει νὰ θεωρῇ
τὸν Πολλίωνα, αὐτὸς τὴν ἀκολουθεῖ)

Νόρμα.

Ὅχ! τίνος εἶς' ὠμόφρονος,
Πικρᾶς ἀπάτης θῦμα!
Θὰ ἦτον ἀβλαβέστερον
Τῆς γνωριμίας τὸ μνῆμα.
Πηγὴν ὁ πλάνης σ' ἀνοιξέ
Παντοτεινῶν δακρύων...
Τὸν πρωϊνόν σου βίον
Ἐσκοτίσε φρικτά.

Ἄδαλγίσα.

Ὅχ! τί φρικτὸν μυστήριον
Αἰ φράσεις σου δηλοῦσι!
Τρέμ' ἡ καρδιά τὸ γνήσιον
Ζητοῦσα νὰ ἀκούσῃ...
Ὅλον νοῶ ἡ ἄθλιος,
Ναί, ὅλον μου τὸν φθόρον...
Αὐτὸς δὲν ἔχει ὄρον,
Ἄν οὕτως μ' ἀπατᾷ.

Πολλίων.

Νόρμα, σκοπὸν τῶν ὕβρεων
Νὰ κάμνης μὲ δὲν πρέπει.
Δὸς ν' ἀναπνεύς' ἡ δύστηνος
Παρθένος... καὶ μιὰ σκέπη
Εἰς τὴν ψυχὴν τὴν ἄδολον
Τὰ λάθη μας ἄς σβύνη.
Ὁ οὐρανὸς ἄς κρίνη.
Τίς μάλλον σφάλλ' ἡμῶν.

Νόρμα.

Ἄπιστε!

Πολλέων.

Φθάνει. (ὡς ἀπομακρυνόμενος)

Νόρμα.

Πρόσμενε.—

Νὰ φύγης θὰ ἐλπίσης;

Πολλέων.

»Θ' ἀκούσης με.

Νόρμα.

»Ἀδύνατον

»Γνωρίζω σοῦ τὰς κρίσεις.

»Εἰπέ πλήν τὸ λυμὴν ὄσσην

»Τρέφεις ἐλπίδα τόσην;

»Ὅτ' ἔχω μὴ λανθάνης

»Ἰσχὺν 'ς αὐτὴν δειλὴ;

Πολλέων.

»Μήπως... θὰ ξεθυμάνης

»Σ αὐτὴν;

Νόρμα.

»Σ τὸ πᾶν, 'ς ἐμέ.

Πολλέων.

»Δὲν θὰ γενῆ.

Νόρμα.

»Ἐμπόδισον

»Φαῦλ' ἂν τολμᾷς;...

Πολλέων.

»Δὸς χέρι. (ἄρπάζει τὴν χεῖ-
ρα τῆς Ἀδαλγίσης)

Τολμῶ...

Ἀδαλγίσα.

ὦ Ἀχ! φύγε, ἄφες με... (ἀποφεύ-
Τῆς Νόρμας εἶσαι ταίρι. γουσα αὐτὸν).

Πολλέων.

Τί ἤμην λησμονάω...

Σὲ μόνην ἀγαπάω. (μεθ' ὅλης τῆς ζήσεως)

Σὲ νὰ λατρεύω θέλει

Ἢ μοῖρα κί' ὄχι αὐτήν.

Νόρμα.

Λοιπόν' ἐμπρός... ἐκτέλει (σοσιέλλουσα τὸν
Ἄγε (Πρὸς τὴν Ἀδαλγίσα). θυμὸν)

Ἀδαλγίσα.

Ἦ τὸν Ἄδην πρίν.

Νόρμα.

Φαῦλε, ναί, με ἄφες, βαῖνε, (ἐκφωνοῦσα).

Τέκνων, φήμης λήθην φέρε...

Ἐξ ὀργῆς καττραμένε,

Δίσχροῦ ἔρωτος μὴ χαῖρε.

Εἰς ἀνέμους, τρικυμίας

Θὰ σὲ σπρώχνουν Ἐριννύες

Θὰ βρυχᾶται νύκτα ἡμέρα

Ἢ ἐκδίκησις πρὸς σέ.

Πολλέων.

Γόγγυζε καὶ πάντ' ὀδύνη (ἀπηλιτισμένως)

Ἢ ὀργή σου ἄς ἀρᾶται

Ἐρως, ποῦ με διευθύνει,

Ἐφ' ἡμῶν ἄχ! δὲν νικάται...

Οὐδεις Δαίμων χεῖρῳ ἔξυρει

Τῶν δεινῶν μου νὰ ἐφεύρη...

Τριςκατάρατος ἢ μέρα

Ποῦ *τυχες ἐμπρὸς 'ς ἐμέ.

***Ἄδαλγισα.**

*Αχ! ποτὲ νὰ μὴ σοῦ θέσω

(*ικέτης πρὸς τὴν Νόρμα*).

*Ἀρχὴν λύπης ἀνευδότου...

*Ἄς τεθοῦν βουνὰ 'ς τὸ μέσο,

Ναί, ἐμοῦ καὶ τοῦ προδότου.

Θ' ἀποπνίξω τὰ δεινά μου

Κι' ὅλα τὰ παράπονά μου*

*Ἄς χαθῶ, ἀρκεῖ τὸ τέρας

Νᾶρθῃ 'ς τὰ παιδιὰ, 'ς ἐσέ.

(*Ἡγοῦσιν οἱ ἱεροὶ κώδωνες τοῦ ραοῦ. Ἡ Νόρμα προσκα-
λεῖται εἰς τὴν θυσιάν. Ἀπωθεῖ ἐκ τοῦ βραχίονος τὸν
Πολλίωνα, καὶ ρεύει αὐτῷ ῥᾶ ἐξέλιθῃ. Ὁ Πολλίων ἀ-
πέργεται μαριώδης*).

ΤΕΛΟΣ ΤΗΣ ΠΡΩΤΗΣ ΠΡΑΞΕΩΣ.

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ

ΣΚΗΝΗ ΠΡΩΤΗ

Ἐσωτερικὸν τῆς κατοικίας τῆς Νόρμας. Ἀφ' ἑνὸς μέρους ρωμαϊκὴ κλινὴ ἐστρωμένη μεθ' ὀρεοῦ ἀρκτου. Τὰ τέκνα τῆς Νόρμας κοιμῶνται. Ἡ Νόρμα μετὰ λαμπτήρος καὶ ἐγχειριδίου εἰς τὴν χεῖρα. Κάθηται καὶ ἀποθέτει τὸν λαμπτήρα ἐπὶ τραπέζης. Εἶνέ ὠχρὰ, παραμορφωμένη, κτλ.

Νόρμα.

Κοιμῶνται ἄμφω... δὲν θὰ ἴδω τὴν χεῖρα,
Ποῦ θὰ τὰ πλῆξῃ.—Μὴ πονῆς, καρδιά.
Νὰ ζοῦν δὲν εἰμποροῦν. Ἄω καταδίκην,
Εἰς Ρώμην αἴσχος θάχουν, χεῖρω, Θέ μου,
Ποιήν... Ἄχ! δούλοι μητριᾶς.—Ποτέ μου.
(ἀνίσταται)

Ἄς ἀποθάνουν (προβαίνει ἐν βῆμα καὶ σταματᾷ) Ὁχι,
Μὴ πλησιάσω, φεῦ! παγώνω, αἱ τρίχες
Τῆς κεφαλῆς ὀρθοῦνται. Σφάζω τέκνα!...
Μικρά μου τέκνα... Ὡδε συλληφθέντα,
(συγκεκλιμένη)
Ἵς τοὺς κόλπους μου τραφέντ'... αὐτὰ πρ' ὀλίγου
Ἐμοῦ τρυφή... αὐτῶν μου τῶν ἐλέγχων
Ἄκτις ἐλπίδος... Ἵς τὸ μεϊδιάμα των
Τοῦ οὐρανοῦ ἴγῳ ἐβλεπον συγγνώμην...
Νὰ σφάζ' αὐτά; τί πταίου ἀν' ὀσφάλλομην; (σγή.)
Πολλίωνος εἶν' τέκνα.
Ἴδοὺ τὸ πταῖσμα. Εἶν' νεκρὰ διὰ μένα.
Ἄς ἦν καὶ δι' αὐτὸν ἄς ἔχη τύψην,
Κ' εἰς τὰς ἀγκάλας, ναί, τῆς ἐρωμένης,

Ἄς πάθῃ χείρονα ἢ τὰ δεινὰ μου.

Ἄς πλήξω... (βαδίζει πρὸς τὴν κλίνην, ὑψόρευε τὸ ἐγχειρίδιον, ἐκπέμπει κραυγὴν φρίκης· τὰ τέκνα ἀφυπνίζονται)

Ἄχ! ποτέ... φεῦ! εἰν' παιδιὰ μου.
(τὰ ἀσπάζεται καὶ κλαίει.)

Κλοτίλδην!

ΠΡΑΞΙΣ ΔΕΥΤΕΡΑ.

Ἡ ΚΛΟΤΙΛΔΗ καὶ ἡ ῥηθείσα.

Νόρμα.

Τρέχε... Ἡέτα...

τὴν Ἄδαλγισαν φέρε.

Κλοτέλδην.

Ἄω πλήσιον

Μονήρης κλαίει, βαίνει κάτω κι' ἄνω.

Νόρμα.

Ἐμπρός. Ἄς ἀγνισθῶ... κι' ἄς ἀποθάνω.
(Ἡ Κλοτέλδην ἀπέρχεται.)

ΣΚΗΝΗ ΤΡΙΤΗ.

Ἡ ΔΑΔΛΓΙΣΑ καὶ Ἡ ΝΟΡΜΑ.

Ἄδαλγίσα.

Μὲ κράζεις, Νόρμα! Τί ὠχρότης κρύπτει
τὴν ὄψιν σου;

Νόρμα.

Θανάτου χρῶμα.—Ὅλον

τὸ αἴσχος μου σοὶ λέγω.—Πρὸ ὀλίγου

Προσέπιπτες μοι σύ... νῦν γὰρ πρᾶσιπτω

Κι' αὐτὰ τὰ τέκνα... ἴξεύρεις τίνας εἶνε,

Ἵς τοὺς κόλπους σου τὰ θέτω.

Ἄδαλγίσα.

ὦ! ἀθῶα,

ὦ! ἀτυχῆ παιδιά!

Νόρμα.

Ἄχ! τὰ λυπεῖσαι . . .

Ἄν ἤξευρες σύ! . . . πλὴν κρυπτόν ἄς μείνη

τοῦ Ἄδου μυστικόν. Μιὰν μόνην χάριν

Ἐκπλήρωσον, ἂν οἶκτον φεῦ! ἀξίζη

τὸ μέλλον καὶ παρόν μου ἄλγος, ἴποῦ!

Ἄδαλγίσα.

τὸ πᾶν σοὶ τάζω.

Νόρμα.

Ὅμοσε.

Ἄδαλγίσα.

τ' ὀμνῶ.

Νόρμα.

Ἄκοῦς.—Αὐτὴν τὴν αὔραν

Ἄπὸ ἐμὲ ν' ἀγνίσω μολυσμένη

Ἔχω ἴς τὸν νοῦν δὲν εἰμπορῶ νὰ σύρω

Ὅμοῦ παιδιά . . . ἴς τὰ παραδίδω . . .

Ἄδαλγίσα.

Θέ μου!

Ἔς ἐμὲ τὰ δίδεις;

Νόρμα.

Ἔς τὰς σκηνάς Ῥωμαίων

Φέρε ἴς αὐτόν, . . . ὃν χεῖλος δὲν προφέρει.

Ἄδαλγίσα.

Ὅχ! τί μοὶ λέγεις;

Νόρμα.

ταίρι

Ἄς ἦγε σοῦ τὸν συγχωρῶ κ' ἐκπνέω.

Ἄδαλγίσα.

Ταίρι! . . . ποτέ! . . .

Νόρμα.

Χάριν αὐτῶν ἔς τὸ λέω.

(δεικνύουσα τὰ τέκνα)

Ἄχ! μὲ σὲ παράλαβέ τα . . .

Ὡς προστάτις στήριξέ τα . . .

Δὲν ζητῶ τιμὰς πραιτῶρων,

Ἐς τὰ ἴδικά σου, τέκν' ἀρμόζουν.

Ἐν' αὐτά, ζητῶ ὡς δῶρον,

Μὴ ὡς δούλοι φαῦλοι ὄζουν.

Φθάνει ὅτι προδομένη

Κατελείφθην χάριν σοῦ.

Ἄδαλγίσα.

Νόρμα! Νόρμ' ἀγαπημένη

Μήτηρ ἔτι θᾶσ' ἐμοῦ.

Πάρ' τὰ τέκνα. Δὲν ἐπέισθην

Νὰ ἀφήσω τὴν πατρίδα . . .

Νόρμα.

Σὺ ὠρκίσθης . . .

Ἄδαλγίσα.

Ναὶ ὠρκίσθην . . .

Ἐς τὸ καλόν σου πλὴν προσεῖδα.

Ἐς τὸ πεδίον πάω ἔς τὸν πλάνα

Νὰ τοῦ εἶπω σοῦ τὸν θρῆνο.

Ναί, δι' οἴκτου, ὄν λαμβάνω,

Τὴν καρδιά του θ' ἀπαλύνω

Θάρρει, θάρρει . . . Ἐρως, φύσις

Θα ἰδῆς νὰ τὸν διεγείρῃ . . .

Τῆς καρδιάς του θά κρατήσης,
Νόρμα, ἔτι ἴγὼ θαρρῶ.

Νόρμα.

Νὰ προσπέσω; Ὁχι· λήρει, . . .
Φύγε . . . δὲν θ' ἀκρασθῶ.

Ἄδαλγίσα.

Κύττα, Νόρμα, ἴδὼ σιμά σου
Τὰ ἀθῶα ταῦτα βρέφη.
Ἄχ! λυπήσου τὰ παιδιὰ σου,
Ἄν ἐσένα δὲν πονῆς.

Νόρμα.

Ἄχ! διατί ἡ σὴ πραότης
Τὴν εὐστάθειάν μου στρέφει;
Μιὰ καρδιά ἴς τὸ θάνατό της
Νὰ ἐλπίζῃ δὲν ἔμπορεῖ.

Ἄδαλγίσα.

Φεῦ! ἔνδος . . . ἔνδος!

Νόρμα.

Ἄφες με . . .

Ἐρᾶ σοῦ.

Ἄδαλγίσα.

Μετανόνει.

Νόρμα.

Καὶ σύ; . . .

Ἄδαλγίσα.

Ἡράσθην, ἴσθάνομαι
Τώρα φιλίαν μόνη.

Νόρμα.

Ὁ κόρη! κι' ἂν ἐνδώσω;

Ἄδαλγίσα.

Ἦ σὲ θά δικαιώσω,
Εἶτε μαζῆ σου πάντοτε
Ἄφ' ὄλων θά κρυφθῶ.

Νόρμα.

Νικᾶς, νικᾶς... ἀσπάσου με
Μιὰν φίλην ἔχω ἤγώ.

Καὶ αἱ δύο.

Ναί, κ' ἐν ἐσχάτῳ βίῳ
Θά μ' ἔχῃς σὺ προστάτι.
Νὰ ζήσωμεν κ' αἱ δύο
Ἦ γῆ εἶν' εὐρυτάτη.
Μαζῆ 'ς τὴν δυστυχία
Θ' ἀντισταθῶ ἀνδρεία.
Ἐν ὄσῳ αἱ καρδίαι μας
Νὰ πάλλουν θά νοῶ. (ἀπέρχονται).

ΣΚΗΝΗ ΤΕΤΑΡΤΗ,

Τόπος ἔρημος παρὰ τὸ δάσος τῶν Δρυϊδῶν, περιβεβλημένος ὑπὸ κρημνῶν καὶ σπηλαιῶν. Εἰς τὸ βάθος λίμνη ἐξευγμένη ὑπὸ λιθίνης γεφύρας.

ΜΑΧΗΤΑΙ ΓΑΛΑΤΑΙ.

Χορὸς α'.

Δὲν ἀπῆλθ'!

Χορὸς β'.

Εἶν' ἔς τὸ πεδῖον.

Πάντα δείχνουν. Τ' ἄγριον ἄσμα,
Αἱ κραυγαί, ξιφῶν τὸ σπάσμα,
Ἦ λικμὸς τῶν σημαῖων.

Πάντες.

Προσδοκῶμεν ἐναντίον

Μὴ μᾶς τρέψη, μὴ ταράξη!

Ἡ καρδιά σιγῆ ἄς τάξη
᾿Σ ἔργον νὰ προβῆ σεμνόν.

ΣΚΗΝΗ ΠΕΜΠΤΗ.

Ο ΟΡΟΒΕΣΟΣ καὶ οἱ λοιποὶ

᾿Οροδέστος.

᾿Σ ὑμᾶς, γενναῖοι, νάρθω
Καλὰς εἰδήσεις νὰ εἰπῶ ἐθάρρουν·
Καὶ ᾿ς τὴν ἀνδρείαν ζέσιν,
Καὶ ᾿ς τὴν ὀργήν, ποῦ στήθός σας φλογίζει,
Νὰ δώσω ἀρωγὴν· Θεὸς δὲν χρεῖζει.

Χορός.

Πῶς δέ! κ' ἡμῶν τὰ δάση
᾿Ο μισητὸς ἀνθύπατος δὲν λείπει;
Δὲν στρέφ' εἰς Θύμβριν;

᾿Οροδέζος.

᾿Ηγεμὼν Ρωμαῖος,

Νῦν μᾶλλον φοβητέος,
᾿Αντὶ φεῦ! τοῦ Πολλίωνος, διὰ νέων
Εὐόπλων λεγεῶνων
Κρατύνει τὸν στρατόν, ἡμᾶς κυκλόνων.

Χορός.

Κ' ἡ Νόρμα τὸ ἤξεύρει;
᾿Σ εἰρήνην παρορμᾶ;

᾿Οροδέστος.

Τῆς Νόρμας μάτην

Τὸν νοῦν διερευνῶ· ὡς ἂν μὴ πλέον
Θεὸς αὐτὴν ἐμπνέη, πάντων λήθη
Καταλαμβάνει.

Χορός.

Καὶ φρονεῖ;

Ὅροδέστος.

Ἐς τὴν τύχην

Νὰ ὑποκύψῃ, νὰ διαλυθῶμεν,
Χωρὶς νὰ δεῖξωμεν ἀποτυχία.

Χορός.

Πάντ' ὑποκρίσεις;

Ὅροδέστος.

Ναί, πικρὰ ἡ χρεία.

Μάχην θέλω, κ' ἐγὼ φρίττω
Ἐς τὸν ζυγὸν τῶν τὸν ἀχρεῖτον
Παντ' ἐχθρὸν πλὴν εἶν' τὸ θεῖον,
Πλὴν τὸ κρύπτεσθ' ἀρετή.

Νῦν ἡ Ρώμη, ναί, πεισθήτω,
Ὅτ' ὄργῃ σιγᾶ, ἐσβέσθη.
Νὰ ἔγερθῇ στιγμὴ ἐπέστη;
Καὶ σφοδρὰ ν' ἀναφλεχθῇ.

Χορός.

Προσποιώμεθ' ἂν συμφέρη
Ἄλλ' ὁ νοῦς ὄργην ἄς φέρῃ
Οὐαὶ ἔς τὴν Ρώμην ἐξ ἀδύτων
Ὅπλων σύνθημ' ἂν δοθῇ. (ἀναχωροῦσι)

ΣΚΗΝΗ ΕΚΤΗ.

Ναὸς τοῦ Ἱρμινισοῦλ. — Βωμὸς ἐτέρεισθεν.

Ἡ ΝΟΡΜΑ, εἶτα Ἡ ΚΛΟΤΙΑΔΗ.

Νόρμα.

Θὰ ἔλθῃ πάλιν... ναί, πεποιθήσ' ἔχω
Ἐς τὴν Ἀδαλγίταν, μεταμελημένος,
Ἰκέτης, ἐραστής. Εἰς προσδοκία
Τοιαύτην ἡ καρδιά
Τοῦ σκότους ἰλαροῦται. Ἐλθτε, πάλιν,

Ὦς ἔς τὰς ἡμέρας ἔρωτος, μὲ φλέγεις (εἰσέρχε-
Κλοτίλδη! [ται ἡ Κλοτίλδη).

Κλοτίλδη.

Νόρμα. . . θάρρος φεῦ!

Νόρμα.

Τί λέγεις;

Κλοτίλδη.

Οἴμοι!

Νόρμα.

Ὅμιλοι.

Κλοτίλδη.

Μάτην

Ἡ Ἀδαλγίσα εἶπε.

Νόρμα.

Κ' ἐμπιστεύθην

Ἐγὼ ἔς αὐτήν; νὰ φύγη τῶν χειρῶν μου,
Κι' ὠραία ἐκ τῆς λύπης; ἔς τὸν ἀχρεῖον
Νᾶρθη φοβεῖτο.

Κλοτίλδη.

Στρέφει ἔς τὸ σεμνεῖον.

Μὲ λύπην ἱκετεύει

Νῦν νὰ ταχθῆ ὡς λάτρις.

Νόρμα.

Κι' οὗτος;

Κλοτίλδη.

Οὗτος

Ὅμνυει κ' ἐκ βομοῦ αὐτήν ν' ἀρπάσει.

Νόρμα.

Πολλὰ ὁ φαῦλος τάσσει.

Ρωμαίων αἷμα χύμα, ναί, ἄς ρεύσῃ,

Τὸν προλαμβάνεις, Νόρμα, κ' ἐκδικεῖσαι.
(πλησιάζει εἰς τὸν βωμόν, καὶ κρούει τρίς τὴν ἀσπίδα τοῦ
Ἴρμινσοῦλ.)

Χορὸς ἔσωθεν.

Χαλκὸς Θεοῦ ἔχει!

Κλοτίλδη

Τί διανοεῖσαι!

ΣΚΗΝΗ ΕΒΔΟΜΗ.

Προστρέχουσιν ἐκ διαφόρων μερῶν ὁ Ὀροβέσος, οἱ Δρυῖται, οἱ
Βάρδοι καὶ αἱ ἱέρειαι. Βαθμηδὸν ὁ ναὸς πληροῦται ἐνόπλων,
ἡ Νόρμα τοποθετεῖται ἐπὶ τοῦ βωμοῦ.

Ὀροβέσος.

Νόρμα! τί εἶν'; Ἐκρούσθη
Ἄσπις τοῦ Ἴρμινσοῦλ, τί ἐπιβάλλει
Ἐς τὴν γῆν τὸ θεῖον;

Νόρμα.

Πάλη,

Σφαγὴν, ὀλέθρους.

Ὀροβέσος.

Κ' ὅμως πρὶν εἰρήνην
Ἐπέβαλλες ἡμῖν!

Νόρμα.

Καὶ νῦν θανάτους,

Ὅπλα, ὀργήν, μανία.

Ἐδὴν πολέμου ἔπετε, στήθ' ἀνδρεῖα.

Ῥυμος πολέμου.

I. Μάχην, μάχην! Τῶν Γάλλων τὰ δάσην

Ὅσας δρυὸς τόσον φέρουν στρατόν

Ὅς θηρία, ποῦ ἔχουν πεινάσει,

Θὰ ριφθοῦν κατὰ τῶν Κυριτῶν.

II. Αἶμα, αἶμα! Οἱ πελέκεις τῶν Γάλλων
 Ὡς τὸ ξύλον θὰ αἵματωθοῦν.
 Ὃς τὸν αἰμόφυρτον Λίγυος σάλον
 Μορμυρίζει πενθίμως ἤχοῦν.

III. Φόνοι, φόνοι, σφαγαί, ἐκδικήσεις!
 Ἄς ἀρχίσουν, ἄς σπεύσουν ἐπίσης.
 Ὡς σπαρτὰ ἐκ δρεπάνων κομμένα
 Εἶν' τῆς Ρώμης τὰ πλήθη πεσμένα.

IIII. Τὰ πτερὰ καὶ τὰ νύχια εἶν' ἤδη
 Μαθημένα, χαμαὶ ἀετός.
 Τοὺς θριάμβους τῶν τέκνων νὰ ἴδῃ
 Θεὸς βαίνει ἔς ἀκτῖνα φωτός.

Ἐροδότος.

Δὲν λήγεις τ' ἔθος, Νόρμα;
 Τὸ θῦμα δὲν δηλοῖς;

Νόρμα.

Τὸ ἐτοιμάζω.

Ποτὲ δὲν ἐστερήθη
 Θυμάτων ὁ βωμός. — Πλὴν ποία τύρβη!

ΣΚΗΝΗ ΟΓΔΩΗ.

Ἡ ΚΛΟΤΙΛΔΗ ἐσπευσμένη καὶ οἱ λοιποί.

Κλοτέλδη.

Εἰς τὸν ναόν μας ὕβρι
 Ρωμαῖός τις ἐποίησε ὅπου μένου
 Ἱεραὶ παρθένοι συνελήφθη κρούων.

Πάντες.

Ρωμαῖός;

Νόρμα.

(Τί ἀκούω;

Ἄν ἦν' αὐτός;)

Πάντες.

Τὸν φέρουν ἴδω.

Νόρμυ.

(Αὐτός εἶν'.)

ΣΚΗΝΗ ΕΝΝΑΤΗ.

Ο ΠΟΛΛΙΩΝ μεταξύ στρατιωτῶν καὶ οἱ λοιποί.

Ἵεροδέσος.

Πολλίων εἶν'!

Νόρμυ.

(Νῦν δίκην θά μοι δώσῃ.)

Ἵεροδέσος.

Ἰερόσυλε ἐχθρέ, καὶ τίς σ' ἐξώθει
Τοὺς σεβαστοὺς οὐδοὺς νὰ βεβηλώσῃς,
Νὰ ἐξοργίσῃς τὸν Θεόν;

Πολλίων.

Μὲ πλῆξον,

Πλὴν μὴ μὲ ἐρωτᾶς.

Νόρμυ (ἀποκαλυπτομένη.)

Ἐγὼ σὲ δρέπω.

Μακρύνθητε.

Πολλίων.

Τί βλέπω;

Αὐτήν!

Νόρμυ.

Τὴν Νόρμυ.

Πάντες.

Λάβε σὺ τὸ ξίφος.

Ἐκδίκησον τὸ θεῖο.

Νόρμυ (λαμβάνει τὸ ξίφος ἐκ τῶν χειρῶν τοῦ Ἵεροδέσου)

Ἄς πλῆξω (σταματᾷ) Ἄχ!

Πάντες.

Σὺ τρέμεις;

Νόρμα.

(Δὲν ἰσχύω).

Ὅροδέσος.

Τί εἶν'! Διὰ τί σὺ μένεις;

Νόρμα.

Πρῶτον πρέπει

Νὰ τὸν ῥωτήσω... τίς ν' ἀποκαλύψω

Ἡ ἔνοχος ἢ βιασθεῖσα λάτρεις,

Ἢν ἔπεισεν ὁ πλάνος εἰς τὸ αἴσχος.

Ἄγετ' ὀλίγον.

Ὅροδέσος καὶ Χορός.

(Τί φρονεῖς;)

Πολλίων.

(Ἐγὼ φρίττω.)

(Ὁ Ὅροδέσος καὶ ὁ Χορὸς ἀποσύρονται. Ὁ γὰρ μένει κενός.)

ΣΚΗΝΗ ΔΕΚΑΤΗ.

Η ΝΟΡΜΑ καὶ Ο ΠΟΛΛΙΩΝ.

Νόρμα.

Σ' ἐξουσιάζω, κί' ἄς ἠπείλεις,

Τίς θά σ' ἔσωζε τοῦ λάκκου;

Ἐγὼ ἰσχύω.

Πολλίων.

Δὲν ὀφείλεις.

Νόρμα.

Ἐγὼ τὸ θέλω.

Πολλίων.

Πῶς δέ;

Νόρμα.

Ἄκου.

Ἦς τοὺς θεοὺς σου θά ὁμόσῃς,
Ἦς τὰ παιδιὰ, νὰ μὴν ἀπλώσῃς
Ἐπ' αὐτῆς τῆς Ἀδαλγίστης...
Τοῦ βωμοῦ νὰ μὴ τὴν σείσῃς...
Τὴν ζωὴν σου σοὶ χαρίζω,
Πλέον ἤ γὰρ δὲν θὰ σ' ἰδῶ.

Ὅρκον.

Πολλέων.

Ὅχι· δὲν βλακίζω.

Νόρμα.

Ὅρκον δός!

Πολλέων.

Πρὶν ἄς χαθῶ!

Νόρμα.

Ἡ ὀργή μου ὑπερβαίνει,
Ναί, τὴν σὴν.

Πολλέων.

Δὲν τὴν ἐκκρούω.

Νόρμα.

Καὶ τὸ ξίφος... μαινομένη
Ἦς τὰ παιδιὰ...

Πολλέων.

Θέ! τί ἀκούω!

Νόρμα.

Κατ' αὐτῶν αἰχμὴ ὑψώθη...
Κύττα, ... νοῦς... πῶς ἐτυφλώθη!...
Δὲν ἔτελέσθη, παραχρῆμα
Πλὴν ἴμφορῶ, ... τὰ κάμνω θῦμα...
Μιὰ στιγμὴ... νὰ μ' ἔλθῃ λήθη
Τῆς μητρότητος ἴμφορεῖ.

Πολλέων.

Ἄχ! σκληρὰ, πατὴρ Ἦς τὰ στήθη

Τὸ μαχαίρι πῆξον ἄετι.

Δός Ἦς ἐμέ.

Νόρμα.

Εἰς σέ.

Πολλέων,

Νὰ πέσω

Ἐγὼ μόνος!

Νόρμα.

Μόνος! . . . Πλείους

Τῶν Ρωμαίων, ναί, θὰ θέσω

Νὰ σφαγοῦν κατὰ μυρίους . . .

Κι' Ἄδαλγίσα . . .

Πολλέων.

Φεῦ!

Νόρμα.

Τὰ θεῖα

Ἄθετοῦσα . . .

Πολλέων.

Τί; . . . ἀγρία.

Νόρμα.

Εἰς τὸ πῦρ ἢ Ἄδαλγίσα

Θνήσκουσα θὰ κολασθῆ.

Πολλέων.

Τὴν ζωὴν μου σθέσον, φύσα,

Ἄλλὰ οἴκτειρον αὐτήν.

(Καὶ οἱ δύο)

Νόρμα.

Εἶν' ἀργὰ δι' ἰκεσίαν

Ἐς τὴν καρδίᾳ της σ' ἐκδικοῦμαι.

Σῶν βλεμμάτων ἔς τὴν πικρίαν,

Ἐς τὴν πυρὰν της ἴχαριστοῦμαι.

Θέλω σὲ νὰ καταστήσω

Δυστυχῆ ὡσὰν ἐμέ.

Πολλέων.

Φθάνει σοὶ ἐμοῦ ὁ τρόμος

Εἰς τοὺς πόδας σου ἴδὲ κλαίω . . .

Εἰς ἐμέ ὀργίζου, ὅμως

Τῆς ἀθώας φείδου, λέω·
Φθάνει, νὰ σ' εὐχαριστήσω,
Ὅτι σφάζομαι πρὸ σοῦ.
Δός μοι τὸ ξίφος.

Νόρμα.

Σήκω·

Μακράν.

Πολλέων.

Τὸ ξίφος δός!

Νόρμα.

Ἐμπρός, ἑταῖροι,

Προστρέξατ', ἱερεῖς μου.

ΣΚΗΝΗ ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ.

Ἐπιστρέφουσιν ὁ Ὀροβέσος, οἱ Δρυῖδαι, οἱ Βάρδοι, αἱ
Ἱέρειαι καὶ οἱ Μαχηταί.

Νόρμα.

Ἐς τὴν ὀργὴν σας

Ἀποκαλύπτω θῦμα. Μία λάτρις
Ἐπιτορκο, ἠρνήθη τὴν λατρείαν,
Πατρίδα, παππικούς θεοὺς μολύνει.

Πάντες.

Κακούργημα! ὀργή! Γνωστὴ ἄς γείνη.

Νόρμα.

Ναί, στρώστε τὴν πυράν.

Πολλέων.

Φεῦ οἴκτον, Νόρμα,

Παρακαλῶ.

Πάντες.

Εἰπὲ τίς εἶν'.

Νόρμα.

(Ἀθῶαν

Νὰ ψέξω, ὅτε ἡ γῶ ἔς τὸ λάθος κείμαι;)

Πάντες.

Εἰπὲ τίς εἶνε;

Πολλέων.

Μὴ τὸ 'πῆς.

Νόρμα.

'Γὼ εἶμαι.

'Οροδέσος.

Σὺ! Νόρμα!

Νόρμα.

'Ιδία. Πυρὰ νῦν στρῶστε.

Χορός.

(Παχόνω, φρίττω.)

Πολλέων.

(Καρδιά πονεῖ.)

Πάντες.

Σὺ πταίστης εἶσαι!

Πολλέων.

Πίστιν μὴ δόστε.

Νόρμα.

Δὲν λέγω ψεύδη.

'Οροδέσος.

'Ω ἐντροπή!

ΠΑΝΤΕΣ

Νόρμα.

'Αχ! τί καρδίαν προδίδεις, χάνεις,

Εἰς ὦραν φρίκης ἀργὰ μανθάνεις.

'Εμὲ νὰ φύγῃς ἀπεπειράθης,

Ρωμαῖε, 'στάθης—σκληρὲ μ' ἐμέ.

Θεὸς καὶ Μοῖρα σοῦ κατισχύων

Μὰς θέλ' εἰς Ἀθῆν μαζῆ κ' εἰς βίον.

Κ' εἰς τὴν πυρὰν μου, ἧς εἶμαι θῦμα,

'Σ αὐτὸ τὸ μνῆμα—θὰ βῶ μὲ σέ.

Πολλέων.

'Αργὰ φεῦ! λίαν σ' ἀναγνωρίζω...

Γυνὴ σπανία, σ' ἐξαφανίζω...

Μὲ τύψιν ἔρωσ ἀνεγεννήθη,

Σφοδρῶς ηὐξήθη—ἐμάνη, ναί.
Μαζῆ ἴς τὸν Ἄδην ἄς καταβῶμε,
Ἐσχάτη λέξις θὰ ἦν, α σ' ἐρῶμαι. »
Πλὴν εἰς τὸ θνήσκειν μὴ με πικράνης
Πρὶν ἀποθάνης—συγχώρει μέ.
ἽΟροδέσος καὶ Χορός.

Ἵ τὸν νοῦν σου ἔλα, ποῦ μᾶς φωτίζει,
Πατὴρ σου γέρον σὲ ἐξορκίζει.
Πῶς ἦσαν ψεῦδη, πῶς νοῦς ἠφρόνει,
Πῶς ἴφυγαν τόνοι—μωροὶ εἶπέ.
Σεμνὸς ὁ Δαίμων, ποῦ σὲ κυττάει,
Κωφὸς ἂν μένη, ἂν δὲν βροντάη,
Εἶν' τοῦτο δεῖγμα, σαφὲς εἶν' δεῖγμα,
Πῶς χωρὶς στίγμα—δὲν εἶν' ποιναί!

ἽΟροδέσος.

Νόρμα! . . . σαυτὴν δικαίωσον . . .
Σιωπᾶς ; τὸ οὖς συὺ λείπει ;

Νόρμα.

Θε! τὰ παιδιὰ μου! (ἐκπλησσομένη μετὰ κραυγῆς)

Πολλέων.

Τ' ἄθλια!

Νόρμα.

Τὰ τέκνα μας ; (στρεφομένη πρὸς τὸν Πολλ.)

Πολλέων.

ἽΩ! λύπη!

Χορός.

Σὺ Νόρμα πταῖς ;

Νόρμα.

Ναί, πάνυ, (ἀπελπιστικῶς).

ἽΟσον ὁ νοῦς δὲν φθάνει.

ἽΟροδέσος καὶ Χορός.

ἽΔρά!

Νόρμα.

Μὲ ἄκουσ!

Ὅροδέστος.

Μάκρυνε.

Νόρμα.

Φεῦ! ἄκου!

Ὅροδέστος.

Τί δεινόν!

Νόρμα.

Εἶμ' μήτηρ... (σιγῆ εἰς τὸν Ὅροδέστον.)

Ὅροδέστος.

Μήτηρ!!!

Νόρμα.

Ἕσυχασον.

Κλοτίλδη τ' ἀνατρέφει...

Λαβὲ κι' αὐτήν... καὶ φύλαξον...

Ἐκ τῶν σκληρῶν τὰ βρέφη.

Ὅροδέστος.

Ποτέ... ἄχ! φύγε... ἄφες με.

Νόρμα.

Πάτερ!... παρακαλῶ. (γορυπετεῖ.)

Φεῦ! μὴ τὰ θέλης θύματα

Τῆς μοχθηρᾶς μου πλάνης...

Ἐς τὸ ἄνθος μὴ μαρᾶνης

Τ' ἀθῶά μου παιδιά.

»Χάριν δὲ' αὐτὰ μὴ νόμιζε

»Δίδων τοιοῦτον βίον.

»Εἶνε σκληρὸν βραβεῖον,

»Ζωὴ ὀδυνηρά.

Θυμῆσου πῶς εἶν' αἶμά σου*

Φεῦ αἴκτειρον αὐτά!

Πάτερ! σὺ κλαίεις!

Ὅροδέστος.

Καρδιὰ πονάει.

Νόρμα.

Κλαῖς, δὸς συγγνώμην.

Ἵεροθέτος.

Στοργὴ νικάει.

Νόρμα.

Δίδεις συγγνώμην.—Τὸ λέγεις κλαίων

Πολλίων καὶ **Νόρμα.**

Εὐδαίμων εἶμαι.—Δὲν ζητῶ πλέον.

ἽΟλβιος βαίνω εἰς τὴν πυρά.

Ἵεροθέτος.

Ποτὲ δὲν θάχω παρηγοριά!

Χορὸς.

Ζητεῖ! . . . κλαίει! . . . Τί ἐλπίζεις;

Ἵκεσίας ἴδω δὲν χρήζει.

Χωρὶς στέμμ' ἄς μείν' ἡ κόμη,

Καὶ μὲ πένθος ἄς στεφθῆ.

(Οἱ Δρυῖνται καλύπτουσι μετὰ μέλανος καλύμματος τὴν ἰέρειαν)

Ἵ τὴν πυράν, καὶ τὸ σὸν θυμά

Ἵ ἄς ἀγνίσῃ τ' ἄγιον βῆμα . .

Μὲ κατάραν μέχρι τέλους!

Μὲ κατάραν καὶ νεκρή!

Ἵεροθέτος.

Βαῖνε, τλήμων!

Νόρμα. (βαίνουσα)

Πάτερ! . . . χαῖρε.

Πολλίων.

Ἵ τὴν πυράν σου καὶ ἴμέ φέρει.

ΚΑΙ ΟΙ ΤΡΕΙΣ.

Νόρμα καὶ **Πολλίων.**

Ἵ ἡ ἀγάπη ἀγιωτέρα

Ἵ Κεῖ ἀρχίζει καὶ ἀγνή.

Ἵεροθέτος.

Συγχωρεῖται ἴς τὸν πατέρα

Νὰ οἰμώζῃ νὰ θρηνηῆ.

ΥΠΟ ΤΟΥ ΑΥΤΟΥ.

ἔξεδόθη ἑμμέτρως ἐξελληρισθεῖσα καὶ ἡ
ΥΠΙΝΟΒΑΤΙΣ.

—

ὑπὸ τὰ πικιστήρια ἢ ΑΙΔΑ.

Τιμαται δραχμῆς νέας.